

SZENTESI ÉVA

Pedig olyan
szépen éltek

Hét

Anya bokája vékony.

Azt figyelem az ágy alól.

Ide bújtam el, mert rendetlen voltam megint.

Anya nem tudja, hogy itt vagyok.

Próbálom halkán venni a levegőt, nehogy észrevegyen.

A szekrénynél áll, pakolja ki a ruhákat, és dobálja az ágyra. Motyog valamit, nem értem, talán azt: *Józsi, gyere be*. Én nem tudom, ki az a Józsi.

Lépteket hallok, megjelenik egy férfizokni. Nézem a vastag bokát, és duruzsol egy mély hang. Utána liheg, anya meg kacag.

Azt mondja: *Józsi, ne*.

Józsi nevet. Ez nem kedves nevetés.

Aztán a bokáik egymással szembefordulnak, és cuppogást hallok.

Nyirkos lesz a tenyerem, pisilni kell. Be is csurog egy kicsi a bugyimba. Gyorsan odate szem a kezem, és szorítom, hogy ne jöjjön ki több, mert akkor majd azért is kikapok. Nem értem, mit keres itt anya ezzel a Józsival. Nem tudom, hol van apa. Mi lesz, ha megjön? Akkor

megint megveri anyát, de lehet, hogy meg is öli, és megöli ezt a Józsi is. Mondjuk, azt nem bánám.

A rugós matrac nyikorogni kezd. Nyik-nyik, nyik-nyik. Akkor nyikorog így, amikor a sírós Piroska babámat püfölöm rajta. Ilyenkor anya mindig rám szól, hogy rendetlenül játszom. *Marifiam, nem úgy kell játszani azzal a babával, hát hogy lehetsz már ennyire rendetlen, rossz kölyök.*

A matrac rugói egyre gyorsabban nyikorognak. Nem tudom, hogy anya meg Józsi mit csinál, de rossz érzésem lesz, mert nem akarom hallani. Nagyon kell pisilni még mindig. Anya nyögdécsel, Józsi megüti, hallom, ahogy csattan a tenyere. De anya most nem mérges ezért, mint olyankor, amikor apa üti meg. Nem is sír, hanem azt mondja, hogy *még*, és szerintem puszkóznak, meg csattognak. Egyre sűrűbben hallom a csattanásokat, meg a rugók nyikorodását, és már majdnem hozzáér a testemhez a matrac. És rettenetesen félek, de valami meleget érzek a lábam között, és nem tudom eldönteni, hogy bepisiltem-e, vagy ez inkább izzadság. Odateszem a kezem, tapogatom a bugyimat, nem annyira tűnik pisinek.

Józsi hörög, aztán kiabál egy nagyot, majd egy huppanás, a matrac majdnem hozzám ér,

félek, hogy összenyomnak, de aztán anya nem nyögdécsel tovább.

Megint látom anya bokáját.

Olyan szép vékony.

Látom Józsi bokáját is, az ronda vastag.

Józsi felveszi a gatyáját meg a nadrágját. A nadrágja szép, tiszta, nem olyan ronda, büdös, mint apáé.

Anya nem vette le a ruháját, mert nem látom, hogy öltözködne. Azt mondja, *Józsi, siess már, menni kell, mi van, ha hazajön az ember, tudod, hogy milyen.*

Józsi röhög.

Menjél már hazafele.

Józsi vastag bokája kimegy a szobából.

Anya vékony bokája utánamegy.

Fél perc múlva hallom, ahogy bezáródik az ajtó.

A bugyimat tapogatom. Csurog pisi lett. Kimászom az ágy alól. Még mindig alig merek levegőt venni, odasomfordálok a szobaajtóhoz. Kopottas, vajszínű, az üvegét úgy csinálták meg, hogy csak alakokat lehessen látni mögötte. Nem

látom anya alakját mozogni, kidugom a fejem az ajtórésen. Érzem, hogy a szívem majd kiugrik a helyéről.

Anya az étkezőben van, pakol valamit a hűtőből. Átosonok a kisszobába, ahol a kihúzhatós ágy van, ott alszunk a tesómmal. A kihúzhatós ágy fölé egy duplasoros könyvespolcot szereltek, mindig attól rettegek éjszaka, hogy ránk esik, és meghalunk, ezért sose tudok hamar elaludni. Napközben többször is meg szoktam vizsgálni, nem mozog-e. Nem akarom, hogy összeroncso-
lódjon az arcom.

A múltkor, amikor anyával mentünk a boltba, talákoztunk egy nénivel, akinek egy autóbaleset miatt üvegszeme volt. Én ezeket nem magamtól tudom, anya mondta, az autóbalesetet is, az üvegszemet is, és kiderült, hogy van egy kislánya, aki ugyanabba az oviba jár, amelyikbe én. Hirtelen nagyon megsajnáltam azt a nénit. Azóta még jobban félek, hogy ránk szakad a könyvespolc, és talán nem halunk meg, de hogy üvegszemünk lesz, az tuti. Azzal meg nem is lehet látni szerintem semmit.

A saját fejemet persze jobban féltem, mint a tesómét, aki fiú, mert a fiúknak jobban mind-egy, hogy néznek ki.

Apa mindig elmondja, hogy a fiúk viszik majd sokra, a lányoknak elég, ha szépek. Én nem

vagyok nagyon szép, meg szemüveges is vagyok, úgyhogy jó lenne, ha nem ennék csokit, hogy legalább csinos maradjak. Apa a sárga csomagos, mogyorós Africana csokit eldugja előlem a spájzba, és csak a tesóm kaphat belőle, mert apa nem szeretné, hogy olyan nagy seggem legyen, mint amilyen anyának van.

Szerintem anyának amúgy nincs is nagy segge, de apa minden alkalommal elmondja, amikor rácsap a vacsoránál, hogy *vidd már arrébb azt a nagy seggedet*. Azt is szokta még mondani neki, hogy *egy bűdös nagy tehén*, meg hogy *olyan ocsmány a pofája, mint amilyen az anyjának volt, de szerencsére azt már rég elvitte a rák, nem maradt a nyakunkon*. Anyám ilyenkor üvölt, nekiesik apának, hogy *te ocsmány, iszákos disznó, ne pofázzál nekem*. Én meg a rákokra gondolok, hogy hogyan vihet el egy olyan kicsi állat egy egész embert, mert eddig csak a Tiszában láttam ilyet egyszer, amikor a folyó áradás után visszaszaladt a medrébe, és a kis folyami rák végigcakkozta az iszapot, mi meg nem mertünk odamenni, mert apa mindig emlegette, hogy ezek a kis nyavalyás rákok bármennyire kicsik is, megmarnak.

Elképzelttem a nagymamát, ahogy szétmarják a rákok, ahogy tiszta véresen ott fekszik a kórházban, és belehal a marásokba.